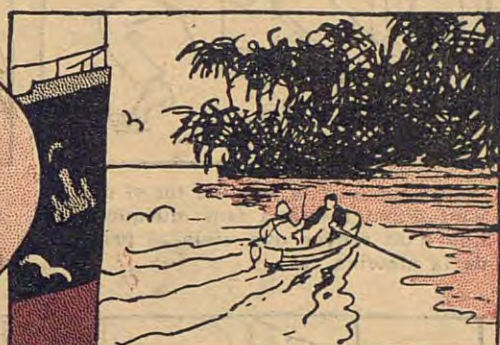

VIREOLET

CORRIOLA I, REI DE LES ILLES PAMBOLI

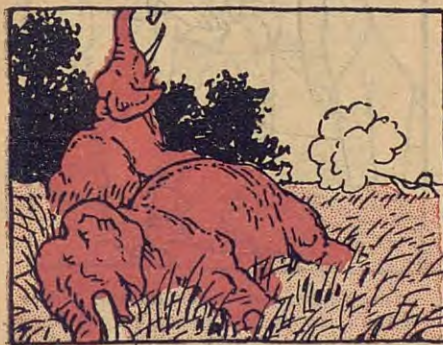
(per Junceda)

Un dia, quan en Corriola comanava encara vapor, va arribar a la vista de les illes Pamboli. Veure-les i entrar-li unes ganes enormes de baixar-hi a caçar tot va ésser una mateixa cosa. Va fer-se portar un vestit especial que tenia per aquests casos...

...en el teixit del qual entraven el ciment i l'amiant per parts iguals. Aquesta barreja el feia molt flexible i absolutament impenetrable a la calor.

Les illes Pamboli eren habitades per una terrible tribu de caníbals, els Nyik-Nyok. Però en Corriola no es deturava per tan poca cosa i va desembarcar sense més acompanyament que el seu Winchester i les seves bales.

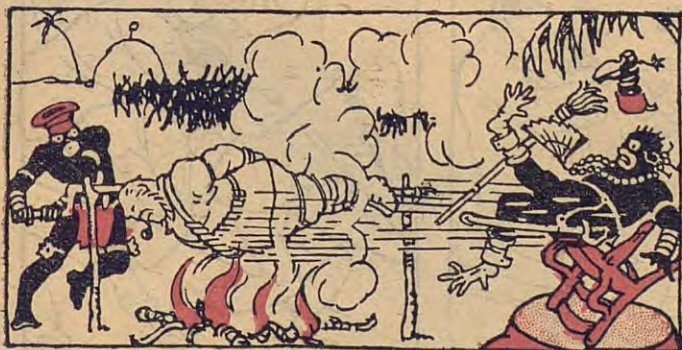
Un cop a terra, començà a disfrutar de valent, matant a tort i a dret tigres, lleons, panteres i, sobretot, elefants. Va matar-ne tants, que llurs uials reunits, haurien deixat admirat fins al mateix Joan d'Ivori!

Rendit, a la fi, més per la calor que per altra cosa, va assegurar-se tranquil·lament a l'ombra d'una palmera i va fer petar una becaina. Alguns negres el varen veure i acostant-s'hi amb moltes precaucions...

...els fou fàcil! Lligar-lo i dur-lo a presència del ferotge Kuka-Tova XV, el més golafre dels reis que mai hagin pogut tenir els caníbals, el qual manà que tot seguit li fessin a l'ast, coent-lo dins mateix...

...de la seva pell, puix per tal va prendre l'extraordinari vestit d'en Corriola. Pobre del capità si la incombustible peça no l'arriba a protegir de les flames! Aquestes, però, varen fer esclatar tots els cartutxos de les cananes, que anaren de dret a clavar-se en la còrpora de l'infecte Kuka-Tova XV, qui va morir sense dir Nyac (divinitat del país).

Caldrà afegir que els indígenes, en veure llur rei mort, s'apressaren a substituir-lo pel nostre capità, el qual regnà unes quantes hores sobre els més ferotges caníbals de l'Oceania? Estem segurs que els nostres llegidors ho hauran endevinat... sobretot després de veure el descriptiu dibuix que hi ha aquí dalt.

EL MANIQUÍ ESCARMENTAT

(per Cornet)

Un jove lluït es passava tot el dia davant d'una sastreria fent mueques a la filla d'un senyor que vivia al principal de la mateixa casa.

Indignat, el pare de la noia sortia tot sovint a la finestra i en veure aquell putxineli, sense poder-se contenir, sortia seguidament al carrer.

Mes, en ésser davant de la sastreria, el putxineli enamorat desapareixia com per art d'encantament, sense que el «futur» sogre podés veure...

...on s'havia ficat. Al cap de poca estona tornava a sortir a la finestra i altra volta s'indignava amb les piruetes que feia el galan per tal d'enamorar...

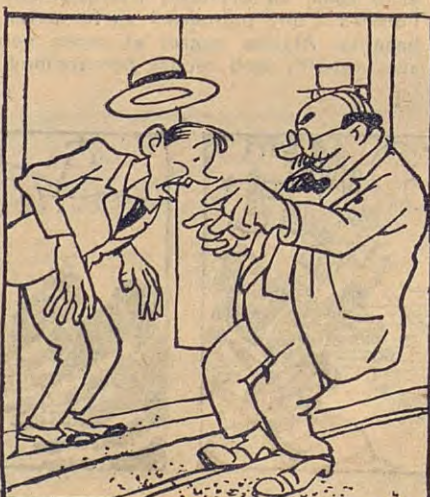
...a la donzella. Ja exaltat, un dia el bon home tornà a baixar al carrer i es posà a vigilar, pensant: «Una hora o altra sortirà aquest fulano del seu amagatall».

Així filosofant, i per passar millor l'estona, es tragué la capsa del rapé i va prendre'n un bon pols, car era el bon senyor muntat en tot a l'antiga.

I donà la coincidència que amb una escapada de dits i amb un bon xic de vent, el rapé de la capseta va saltar i voleiant, voleiant...

...anà a enfilar-se pel nas d'un suposat maniquí de la sastreria, el qual, a l'estornudar fortament, posà en evidència que no era pas de cartró.

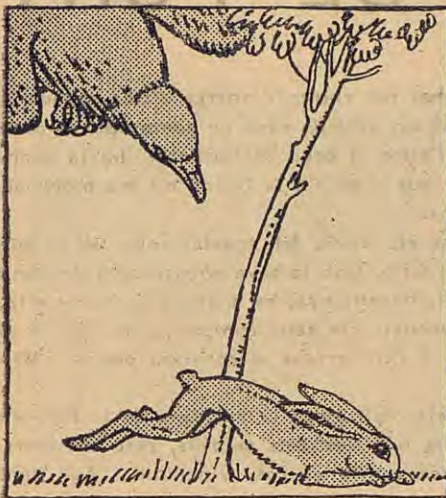

Esdeveniment que fou aprofitat pel futur sogre per demostrar que ell no estava pas disposat a tenir una sentinella que fes piruetes davant de la porta.

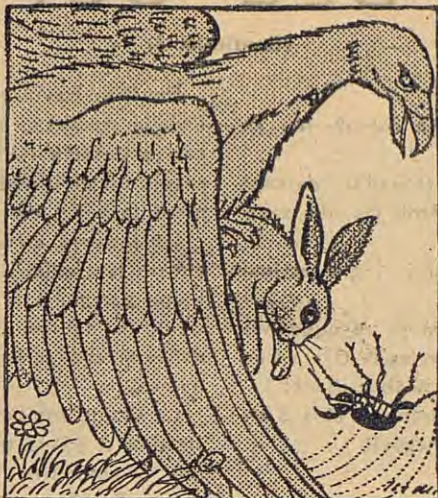

CAP ENEMIC ÉS MAI PETIT

(per Apa)

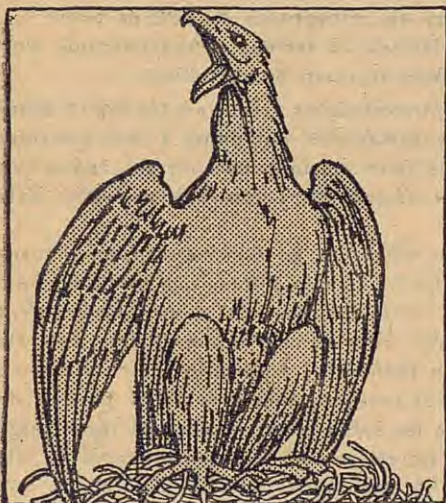
Una àliga que, voleiant superbiosa pels aires, va veure un conill que pasturava, va llençar-se sobre d'ell per devorar-lo. El pobre animalet procurà cercar la salvació en la fugida, però, escomès de prop per l'au gormanda...

...no tardà en ésser caçat. Un humil·líssim escarbat piloter, portat per un sentiment de compassió, intentà deslliurar la víctima, mes l'àliga l'apartà d'un cop d'ala, dient-li: «Ets massa feble per posar-te en el meu camí!»

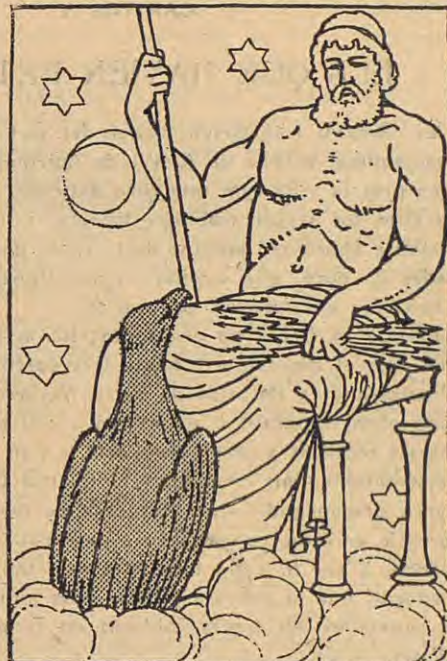
«El teu despreç i la teva mala acció poden costar-te cars!» — murmurà l'escarbatet. I per tal de venjar-se, es posà a volar i... ala, ala, arribà, per fi, al niu de la gran au i amb alguns esforços pogué llençar els ous que hi havia.

L'àliga en tingué un gran sentiment. «Es a dir—exclamava—que aquest any no podré tenir successió? Ah, si pogués haver l'atrevit què això ha gosat fer!» I disposada a que ningú no pogués mai més llençar-li els ous...

...anà a fer el niu en el cim culminant de la muntanya més alta. Però amb constància tot s'obté, i fins allà arribà l'humil·líssim escarbat piloter i repetí la seva gesta. En sabia tant de fer rodolar pilotes!

L'àliga, no sabent ja com fer-ho, anà a contar les seves engúnies a Júpiter—deu que tenia una gran afeció per l'àliga.—«Digueu-me—pregà la bèstia, després de fer la relació dels seus plans—on puc pondre els meus ous.»

I el deu, magnànim, respongué: «Ponlos sobre la meua falda. No crec que aquí vingui ningú a robar-los o a fer-los caure». I l'àliga, satisfeta, ho féu així, ja segura que d'allí ningú no els tocaria.

Però l'escarbat era perfidiós i fins allí anà a volar. I quan s'escaigué a passar-hi per damunt, deixà caure la seva bola de femta en la falda de Júpiter, el qual, en un gest de repugnància, s'espolsà i féu caure ous i bola.

I veient al causant, el cridà a capítol junt amb l'orgullosa. I un cop hagué oït les raons d'un i altra, manà que des d'aleshores els escarbatets no vinguessin al món fins que les àligues ja haguessin post els seus ous.

EL MINYÓ DEL COP-DE-PUNY

(Continuació)

—I quan fóra això?

—Tu què hi dius, Guidó, a la proposta meva?—féu en Gim a la seva amigueta.

La Guidó, què altra cosa volia, sinó treballar, deixant aquella manera de viure tan vergonyosa? Amb els ulls amarrats de llàgrimes, contestà:

—Sí, oncle, sí; deixeu-me anar a treballar i que estigui en Gim amb nosaltres...

La Griva no hi posà obstacles, i en Gim ja va quedar-se allí. I un instant en què pogueren parlar a soles la Griva i en Rentxu, varen entendre's tan bé que varen acabar dient:

—Sí, sí; amb set o vuit duros que ell guanyi i cins o sis que ella se'n tregui, encara hi haurem fet negoci!

CAPITOL V

ELS QUE HAVIEN FET SORT

En Rentxu i la Griva havien fet sort amb aquelles dues «moneques», plenes de fum i de boirines de sol, que s'havien pres la vida com una cosa daurada. Tant la Guidó com en Gim tot seguit trobaren fàbrica, i, entre els dos, cada dissabte abocaven damunt de la taula de casa seva deu monedes de duro, que semblaven deu llunes i que en Rentxu i la Griva entaforaven qui sap on.

Perquè la Griva no era tonta; havia reflexionat bon xic més que el seu home i havia tret partit de la situació. Se n'havia anat a l'alcalde de barri, havia contat que feia una bona obra emparant a un minyó a qui se li havia mort sa mare, i recollint a una noieta orfe, i com que la història era versemblable, fou creguda, i la Caritat Cristiana, i una senyora desconeguda—que feia cara de pena—i una altra associació privada, començaren a passar-li la carn, la llet, roba blanca, i, per fi, a les tres setmanes, tan bé s'ho havia emmanegat, que la senyora «trista»—per aquest nom únicament la coneixien—els havia col·locat en la porteria d'una casa pròpia.

En Rentxu estava encarregat de vigilar l'escala i rebre encàrrecs pels veïns i de manejar el telèfon; no era una feina gaire pesada, que l'home distreia amb una ampolleta de «mata-rates» de Valls.

La Griva venia obligada a fregar l'escala, però amb l'excusa de portar una lletra per a la del primer pis, o de baixar a cercar unes cols per la criada del tercer, o d'aguantar una criatura del segon, havia aconseguit que els veïns li paguessin entre tots una dona que ho netejava tot.

Jo no us puc dir en consciència que aquella situació tranquil·la fos el Paradís, però sí que s'hi acostava, per part d'en Rentxu i la Griva.

En Gim, en Gim era el que no estava satisfet del tot! Havia perdut la seva llibertat, a canvi d'unes sopes d'all i d'uns plats de verdura, perquè la Griva, que es sentia molt feble, s'endrapava la carn i es bevia la llet... La pobra estava tan malalta! No hi havia més que veure-li aquelles carns lluentes, que semblaven untades amb oli o amb llard de la caldera, perquè la Griva era bruna com el pa de pagès... d'abans!

La Guidó era la que hi havia sortit guanyant, perquè ara menjava amb regularitat, i si unes sopes d'all i un plat de «seques» no són una «superalimentació», sempre eren més que el poc menjar que li donaven els seus explotadors.

En Gim es resignava perquè veia a la Guidó millorar de colors, i rodonar el cos, i com les galtes li prenién un to de poma de cera que enamorava. Demés, els dos anaven més nets.

En Gim havia trobat pel carrer l'asperge d'una regadora, l'havia recollit i, amb un bocí de canó de goma aplicat d'un cap a l'aixeta i de l'altre al broc de l'asperge, havia aconseguit un arruixador que a ell i a la Guidó els era materialment la salut del cos.

La senyora «trista» els havia fet apariar roba vella, que encara feia goig, i en Gim, amb la seva americaneta de llana i una gorreta a la «tantarantana», és a dir, a la tant-me-fa, semblava tot un homenet. Els seus companys de fàbrica li deien el «sanyoritu», i l'encarregat el coneixia per en «Mil-homes».

La Guidó també feia molt goig; la cusidora de la senyora «trista» li havia tallat uns vestidets senzills, però escaients, que li embellien encara més el cos, vincladís i àgil com l'acer. En Gim estava orgullós d'aquella germaneta, que ja, en passar els dos pels carrers de la ciutat, en sortir de la fàbrica, arrencava algun «ohl!» d'admiració i d'alabança dels homes intel·ligents en coses boniques.

Però, ja hem dit que en Gim no estava satisfet... Ventura! que el distreia de les seves cabòries l'equip de futbol que havia organitzat entre els minyons de la sala de tints!

Tenien darrera la fàbrica un terreny abandonat, que amb tres o quatre diumenges el varen deixar allisat.

Treballant hores extraordinàries recolliren tot seguit diners per comprar-se unes samarretes llampants i unes calcetes de blau de tina que feien bastant bon efecte; adquiriren també una pilota de reglament, i començà el regnat dels apòstols de la cossa.

Ah, que en feia de filigranes en Gim! De quina manera sabia torçar el peu, per a què la pilota, que semblava que havia d'anar avant, tornés de reculada! I com s'enginyava per anar fent-la córrer entre cames, ràpid, lleuger, que els altres no li poguessin prendre! I amb quin incert li pegava testarada, passant-la al company més previngut! De lleis de joc, estic per dir que les sabia totes. Havia vist jugar tant! L'«offside» no tenia secrets per ell i, si ensinistrava bé als seus, que havien fet ja tres partits amb els del cànem, que tenien fama d'equip formal, i els havien deixat sempre amb sis o set gols a zero.

En Gim era l'ànima de l'equip, que havia batejat amb un nom popular, que l'havien «tret» els mateixos companys de fàbrica: Els «Fadrins del Blau». Els «Fadrins del Blau» i els «Nois del Cànem» no tenien parió en tot el Poble Nou. Però sobre tot els «Fadrins del Blau»! Ja ho deien els sabreuts:

—Amb aquest patufa per capità no cal que vos espanteu, fadrins, que podríeu plantar cara al «Barcelona»!

L'amo de la fàbrica, la visitava poques vegades. Tenia els seus encarregats i es refiava d'ells. Però també era devot del futbol, tant que era president del «Favencia», un club que començava a fer forrolla i del que se'n parlava com una gran esperança del futbol català. El senyor Riudecòdols va saber un dia que un dels xarrics de la fàbrica, el més novençà de la secció de tints, tenia una traça especial per la cossa justa i entenimentada.

I com resistir a la temptació de conèixer aquell tresor sense polir? Cap a la fàbrica el diumenge, que era dia de partit! Els «Fadrins del Blau» s'esbatussarien amb els «Aguilons blancs», d'un taller d'aprest de la barriada, que també eren del morro fort i tenien una arrencada perillosa.

El senyor Riudecòdols féu saber als «fadrins» que ell pagava una copa d'argent.

Una onada de vergonya va colorar la cara torrada de sol d'en Gim.

—L'amo sap que fem el boig prop de la fàbrica?

—Però si a l'amo també li agrada! Si no li pesés la tripa, també aniria a puntades de peu amb la pilotol Ves quin un!
En Gim va advertir als seus companys:

—El diumenge hem de guanyar, passi el que passi! L'amo vindrà a veure'ns i els «Aguilons blancs» fan massa l'home. Anem tots ben bé a la una, per l'honor dels «fadrins»! Què hi fa la vanitat de cada un, si el que defensem és el nom de la colla?

—Tots en farem un! — respongueren, unànimement, els amics jogadors.

Vingué el diumenge. La Guidó, mudada, amb un vestidet blau que la feia semblar una llenca de cel, féu a en Gim la dolça mercè de veure el partit, que era per ella una cosa nova.

En Gim estava nerviós; un neguit estrany el dominava; presentia instintivament que d'aquell dia podia venir-ne la seva sort i tenia defalliments de por de perdre. L'amo que hi fóra, totjustament... i la Guidó, que hi havia anat!

A l'hora de començar, els volts del camp estaven plens de curiosos. A l'ombra d'un arbre solitari s'hi situaren el senyor Riudecòdols, els encarregats de la fàbrica i l'amo del taller d'aprest on treballaven els «Aguilons blancs».

El partit començà amb poques cerimònies. Semblava que els jogadors tinguessin pressa d'acabar. Els «Aguilons blancs» varen rompre el foc amb un atac dels devaners, fermes, segurs, llençant a tot vent la pilota a gol. Allí estava, però, el porter dels «Fadrins del Blau», que ho deturava tot, ajudat pels defenses, que lluny de cercar lluïments personals, conjuminaven els seus esforços com la resultant d'una sola voluntat. En Gim, tot seguit, corresponent a l'empenta dels «Aguilons», prengué arrencada, i fort, amb punteria de mestre, llençà a la xarxa contrària la pilota, que fregà els pals de fusta i reboté contra el trenat de corda.

La Guidó guaitava i no veia. Tenia els ulls amarats de llàgrimes i, en esclatar els picaments de mans que premia-ven el xut formidable d'en Gim, unes ganes de riure i plorar a la vegada l'obligaren a tapar-se la cara amb el mocador. Després, en mirar a en Gim, amb ulls encara entelats, li semblà que el cap del minyó s'havia tornat un sol... Meravelles de les llàgrimes i de l'amistat!

El senyor Riudecòdols fou el primer en els picaments.

—Es un gol net, netíssim—feia el senyor Riudecòdols, parlant amb els encarregats.—Si no li ha surtit de casualitat, estem davant d'un fenomen.

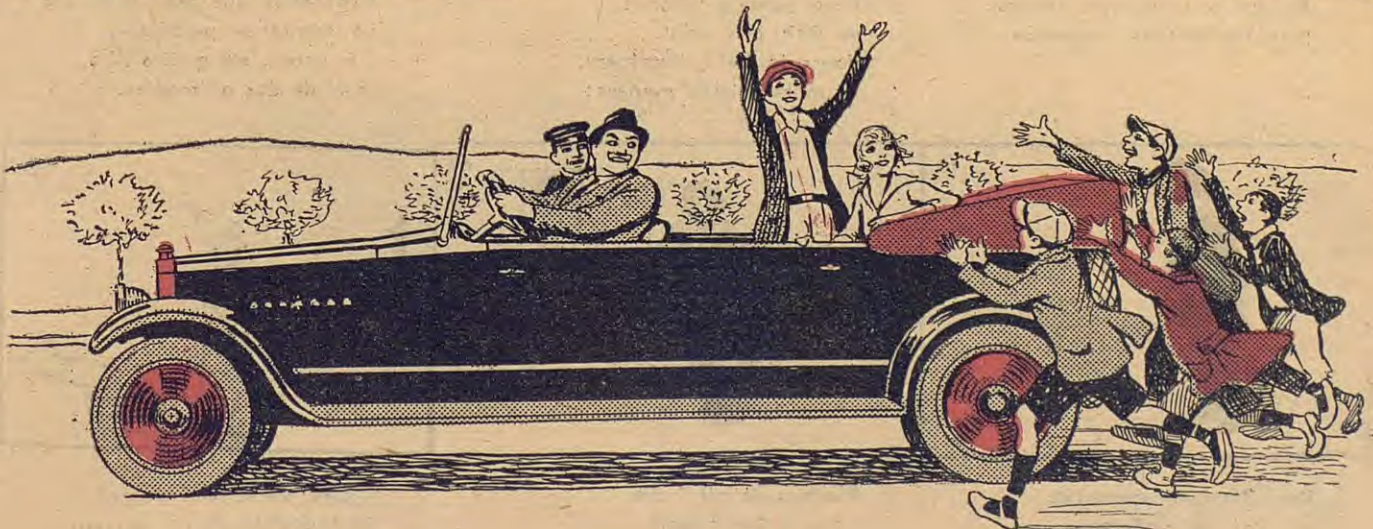
No, no era casualitat; perquè, altra vegada, aprofitant un descuit dels defenses «aguilons», fent filigranes enjogassades, en Gim portà a gol la pilota, sense retop possible, car el minyó sabia endevinar el pas que el porter contrari no podria barrar.

El senyor Riudecòdols, si hagués gosat, hauria corregut a abraçar a aquell magnífic xutador. I no era que el porter dels «Aguilons» fos poca cosa, car havia refusat hàbilment altres gols dels companys enardits d'en Gim, sense esforç aparent. Era en Gim, en Gim, el mèrit únic de tots els «Fadrins del Blau»!

Rematà un corner en Gim; la pilota, com obedient a una misteriosa consigna, corregué a entaforar-se a la xarxa... Sinó que sabem que aquell minyó tenia moltes coses d'àngel, s'hauria pogut dir que tenia el diable dins del cos!

Acabà la primera part amb tres gols contra zero; els «Aguilons blancs» treien foc pels queixals. Els «Fadrins del Blau» no hi veien de cap ull. En Gim havia rebut una rialleta dolça de la Guidó i una salutació amical de l'amo... Voleu dir que en Gim podia creure, en aquells instants, que al cel hi hagués cosa millor?

(Continuarà)

GRAN CONCURS D'HISTORIETES

N.º 98. — Maria del Rosari Sureda Costas.

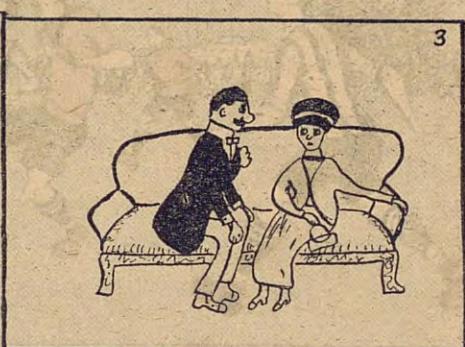
D.ª Lola i D. Benet o Déu els faci ben casats, a aquests dos desgraciats.

1 N'és donya Lola Brexanda una dona molt greixanda.

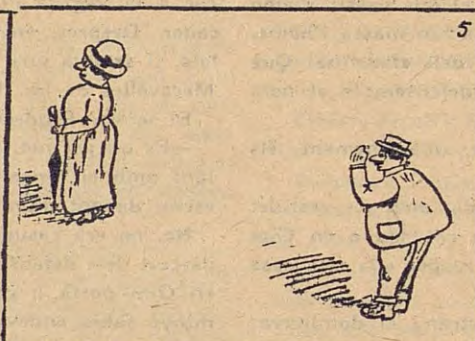
2 I en Benet, el seu amant, n'és un home molt xocant.

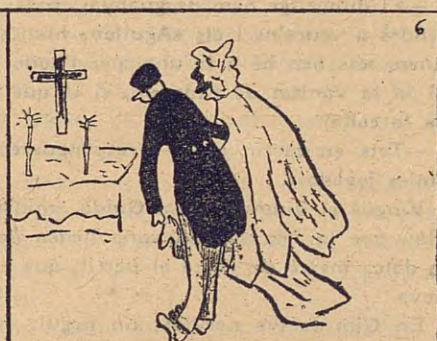
3 Desitjosos de casar-se varen fingir estimar-se.

4 Prò l'amor va ésser tan breu que aviat van dir-se:—Adéu!

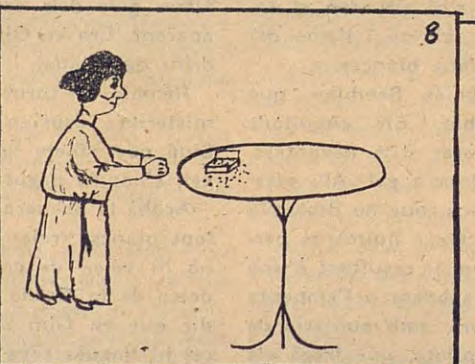
5 Però l'amor primitiu va anar fent la «viu-viu»

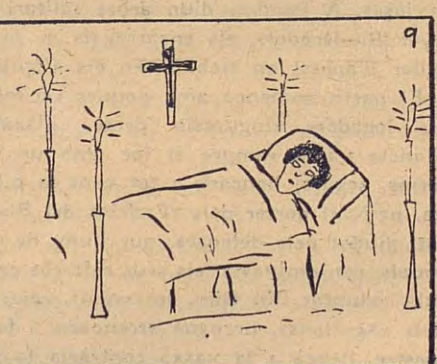
6 I es varen tornà a estimar i, a l'últim, es van casar.

7 En són tots dos molt feliços menjant turrans i xorissos.

8 Però aquesta felicitat va finir ben aviat, doncs la Lola, lllaminera, va morir d'eixa manera:

9 Pensant-se que eren bombons va menjar-se perdigons, i la pobra, als quatre dies, morí de dos pulmonies.

10 Don Benet, desconsolat, es posà tot endolat.

11 Plorava de nit i dia i res li feia alegria.

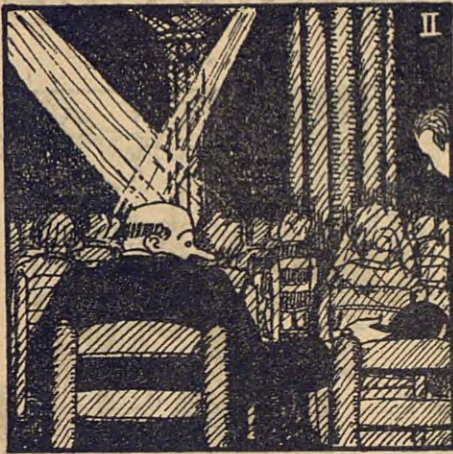

12 I com res el feia content va tancar-se en un convent.

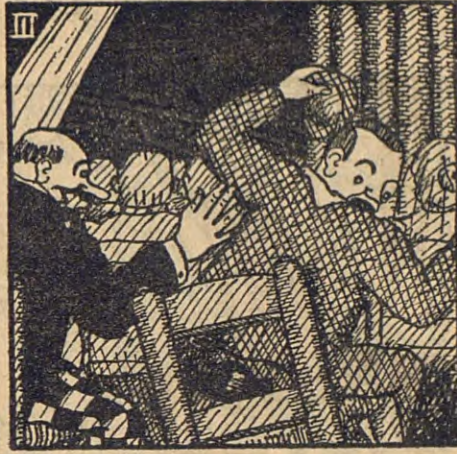

Don Josep a cànn Palou

A l'església l'ha deixat

I un que semblava un manobre

FRASE FETA

ENTRETENIMENT

JEROGLÍFIC

Unir els punts per ordre de numeració sempre en línia recta encara que es passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

N.º 97.—Mirnet Miró.

Cortesia.

SOLUCIONS AL NUMERO PASSAT

El senyor Pau és un home de molts compliments.

El senyor Pere idem, idem.

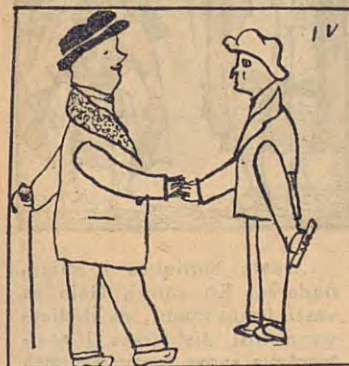

Un dia es varen trobar...

- Als rodolins incomplets:
- 1.—D. Josep va cap el moll amb el «caga-niu» a coll.
- 2.—Un moment de distracció li val un bany d'impressió.
- 3.—I el treuen del mullader un soldat i un mariner.

A la frase feta: Passar l'estona.

A l'entretenment: Una paleta d'obres.

...i, veieu, varen resultar víctimes...

...de la seva exagerada cortesia.

AVIS IMPORTANT

Estant pròxim l'acabament de la publicació de les historietes del concurs i tenint en compte que tot seguit es farà la votació que té de dir a qui es tenen de donar els premis i tenint també en compte que hi han premis per a nois i premis per a noies, a l'objecte d'evitar confusions en la votació, preguem a tots els concursants que hagin enviat historietes amb seudònim o inicials en lloc del nom complet, que ens l'envin tot seguit a l'objecte de publicar-lo a fi i efecte de què els votants puguin saber ben bé que voten els premis de nois a favor de nois i els premis de noies a favor de noies.

Eduard i Josep Solà, Impressors València 200 Barcelona.—Tel. 1282 G.

HISTORIA · D · GENOVEVA · D · BRABANT

(continuació)

(per Joan d'Ivori)

Quan el comte i la seva bella muller foren arribats es trobaren amb tots els seus servents i vassalls que els esperaven, abillats amb llurs millors robes. El frontis del castell estava guarnit amb fullatge i garlandes i tot tenia aire de gran festa. La rebuda que tothom—homes i dones, vells i joves—féu a la gentil parella, fou altament entusiasta. Quan tots els del país, allí reunits, contemplaren Genoveva, restaren meravellats, no solament de la seva formosor, sinó també de la seva distinció i simpatia...

...simpatia que es convertí en amor en parlar i conviure amb la nova senyora. No és d'estranyar que Genoveva es sentís feliç. Un dia, però, un esdeveniment torbà la seva pau.

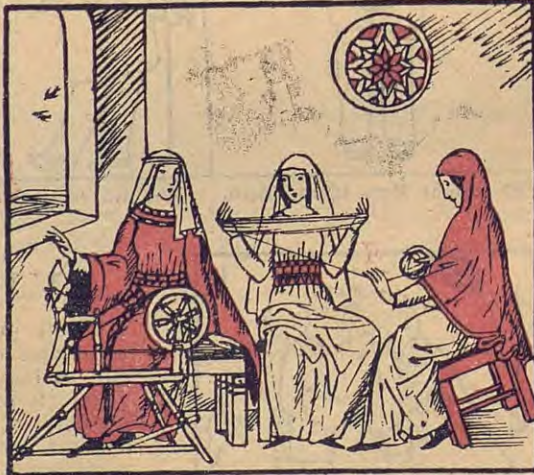

Estaven, com de costum, junts després de sopar marit i muller. Mentre filava, ella cantava cançons boniques i ell l'acompanyava amb el llaúd. Sotadament, oïren ressonar els corns de guerra i aviat es presentà el majordom anunciant que els alarbs amenaçaven envair el país i que era necessari posar-se a la defensa sots les ordres del rei.

Mentres es feien els preparatius de la partida, Sigfrid donà les darreres disposicions i deixà com a intendent general i amb amples poders a Golo, un home dolent, perfidiós i carregat d'enveja, però que amb la més forta hipocresia simulava un gran afecte pel comte i una mansuetud gens vulgar.

D'Ivori

Quan el nou dia fou arribat, sortí la comitiva, i Genoveva, amb llàgrimes que no podia contenir, acomiadà el seu espòs estimat, al qual volgué donar el darrer adéu des de la torra més alta del castell.

Els primers dies els passà Genoveva plorant continuament, mes, a la fi, assolí una major conformació i es dedicà novament a les seves bones obres. Prop seu reunia les donzelles del vilatge proper i les ensenyava a a filar i a cosir, mentre els explicava...

...coses boniques i alligadores. En canvi, Golo es vestí luxosament, es dedicava a mil disbauxes i maltractava sense motiu els més antics i lleals servidors.

(Seguirà)